ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 4 Kasım 1963 Sayı 31

Efendiler! Medeniyet yolunda muvaffakiyet yenileşmiye bağlıdır. İçtimai hayatta, iktisadi hayatta, ilim ve fen sahasında muvaffak olmak için tek gelişme ve yükselme yolu budur.

K. ATATÜRK

PARDON — *Hüseyin KORKMAZGİL*

EĞLENCELİK

Ben, aslında şen, şakrak bir insanımdır. Pişmiş, taşmış, pek umurumda değildir. Ama çevremdekilere, çevremde olup bitenlere bakınca, 63 Türkiye'sinin borç defterine dönüyor yüzüm.

Çoktandır doğru—dürüst gazete okumuyordum. Yapacak hiçbirşey bulamadığım zamanlar, daha çok birinci sayfanın başlıklarına bakıp atıyordum gazeteyi. Bugün nasılsa şöyle bir göz gezdireyim dedim gazetelere. Önce, "Kampana,, adlı bir gazete geçti elime. Uşak'ta basılıp, Çivril'den yönetilen bir gazete. Yâni, bir taşra gazetesi...

Kampana'nın birinci sayfa sağ köşesine şöyle bir tekerleme oturtulmuştu: "Bir mıh bir nal kurtarır, bir nal bir at kurtarır, bir at bir er kurtarır, bir er bir ordu kurtarır, bir ordu bir vatan kurtarır,,

Usuturuplu bir lâf! Ama, pek uyduruk bir lâf...

Tuttum, elimdeki mıhı duvara çıktım.

İster çamaşır asın, ister dedenizin resmini...

***

Ulus gazetesinde Selâhattin Hakkı Esatoğlu bir yazı yazmış. Yazının adı şu: "Adalet Partisi niçin iktidara gelemez?,,

Sonra da tutmuş, A.P. nin niçin iktidara gelemiyeceğini sıralamış. Efendim, Adalet Partisi 27 Mayıs'a karşıymış, gericiymiş, D.P nin özlemini çekiyormuş, ekonomik—sosyal politikası memleket ihtiyaçlarına aykırıymış, ehliyetli bir kadrodan yoksunmuş, özel çıkarcıların istilâsına uğramışmış, kindarmış ve intikam peşindeymiş de onun için iktidara gelemezmiş!...

Oturdum bir güzelce güldüm...

İlâhi Esatoğlu!.. Adalet partisi asıl bu nedenler yüzünden iktidara gelecek ya!.. Devrimci geçinen CHP, beş kuruşluk mum alsın da derdine yansın!..

***

Severim şu Ardıçoğlu'nu!.. Bakan dediğin adamın bir alâmeti fârikası bulunmalı, değil mi?

Turizm ve Tanıtma bakanımız Ardıçoğlu trene binemez, uçağa binemez, vapuru içi götürmez... Eee, füzeyle mi gitsin Avrupa'ya? Elbette ki makam arabasıyla gidecek.

Ardıçoğlu, makam arabasıyla Avrupa'ya gitti ve döndü. İlk sözü de şu oldu: "Memleketi zengin edeceğim. 1964'de memleketimize 500 bin turist gelecek!,,

Bu sözü duyunca gülesi geliyor insanın...

Maşallah, Turizm ve Tanıtma Bakanı değil, abone memuru bizim Ardıçoğlu!

Ama, şu da var: Belki de doğrudur sayın Bakan... Avrupalılar Ardıçoğlu'nu görünce, "Merihli geldi!,, diyerek peşine takılmışlardır da, altlarında makam arabası olmadığı için ancak 964'de gelebileceklerdir Türkiye'ye... Niçin olmasın ?

***

Yöresel seçim yatırımları :

1— Milli Eğitim Bakanı İbrahim öktem: "İmam hatip okullarının ıslahı baş meseledir,,.

Devamı 4 de

HALKA UZAKLARDA KALAN TİYATROLARIMIZ

—BEHZAT AY—

Kış geliyor. Büyük kentler dışındaki halkımızı düşünüyorum. Hatta aydınlarımızı. Yaz gezileri, açık havadan yararlanmaları sona eriyor. Artık, odalarında, kahvelerde, kulüplerde oyalanacaklar... Uyuşacaklar... Birde meyhanelerde... Kış boyu böyle geçer artık.

Başka ne yapsınlar ?

Bir zamanlar Divan Edebiyatından saray adamları yararlanırdı. Yararlanırdı da demiyelim de oyalanırlardı. Yoksa, yarar diye birşey yok Divan Edebiyatında...

Büyük kentler dışında dedim, büyük kentlerde de halk ayni... Halk kavramına göre halktan söz açıyorum çünkü.. Yalnız ayda yılda sinemalara gidebilirler... Oralarda da kendilerini sarsacak, uyartacak filimler göremezler ya..,

Bütün bunları söyledikten sonra sözü tiyatroya getireğim... Türkiye'de tiyatro bir lükstür. Tiyatroya kolay kolay memur gidemez. Halk zaten hiç bilmez. Yalnız hali vakti yerinde baylar bayanlar için Türkiye'de tiyatro... Tıpkı Osmanlı İmparatorluğu devrindeki Divan Edebiyatına benzetirim ben bizdeki tiyatroyu...

Büyük kentlerde yaşayan dar gelirliler tiyatroya verecek para bulamazlar. Büyük kentler dışındakiler de zaten tiyatro için büyük kentlere gelemezler... Ve bizde de tiyatro olduğu söylenir. Bizde tiyatro da bir azınlık için. Zaten her şey onlar için ya...

Tiyatroyu lükslükten kurtaracak ilgilileri bekliyoruz. Tiyatro büyük kentlerin tekelinde çıkmalıdır. Halkını seven sanatçılar, ve yöneticiler buna çalışmalıdırlar. Ve bir de halkın, memurun, işçinin parası düşünülerek fiatlar konulmalıdır.... O zaman tiyatroculuk, Divan Edebiyatçılığından çıkar...

Ne demiş Bertolt BRECHT:

"Bilim yüzyılının tiyatrosu olan tiyatroyu dış mahallelere, ülkelerin en ırak bucaklarına, köylerine götürmek, onu etkin ve yaygın kılmak gerekiyordu. Tiyatro böylelikle geniş yığınların, daha çok üretenlerin tiyatrosu olurdu. Şunu da hiçbir zaman unutmamalı, kamu insanı için tarih, insanın özgürlüğünü kazandığı gün başlayacaktır ancak. Bu tarih de, kahramanlık tarihi değil, düpedüz, yalın insanların tarihi olacaktır.,,

Bunu;

"Ben Bertolt Brecht kara ormanlardan geliyorum
Anamın karnındaydım daha
Kentlere taşıdığında beni
Ölünceye dek kalacak bende ormanların soğuğu...,,

diyerek kendisinden söz açan Bertolt Brecht söylüyor. Ya bizim sanatçılar... Yüz iki yüz kişiye göre şiir yazarlar, ve sanat bu derler çıkarlar... Bizde kalın kafalı (!) olduğumuz için bir türlü anlıyamıyoruz...

Biz toplumun bireyi oldukça toplumcuyuz. Ve toplum için sanat, toplum için bilim, toplum için konuşma bekliyoruz.

Bütün acılara dayanılır, yeter ki ekmeğin olsun. CERVANTES

KÖY GÜNLÜĞÜ

8 Temmuz 1963

DÖNÜŞ

Zeki SARIHAN

Köyüme bu kez de içimde sıcak kımıltılarla dönüyorum. Altı ayda biriktirebildiğim bir bavul betik, dergi ile Başkent gezisinde Tarım Bakanlığından aldığım bir sürü tanıtaç (broşür) ve içimde bu insanları sevebilmenin mutluluğu ile dönüyorum. Gece sabahlara dek uyku kaçıran, beni heyecanlandıran, hemen kalkıp uyguluyasım gelen düşüncelerimi şimdi işe çevireceğim. Bilimden, insan sevgisinden, ülkücülükten alabildiğim nasibini bol bol ücretsizce doğduğum ve onbeş yaşına dek hayvanların peşinde koştuğum bu köyün insanlarına dağıtacağım.

Bir okuma odası açacağım. Köyün orta yerinde, dayalı-döşeli, terekleri köylünün gözünü açacak, iyiliği doğruluğu, gerçeği öğreten yayınlarla dolacak. Günceler gelecek hergün ya da gün aşırı. İşten dönmüş yorgun emmiler kazmalarını samanlık duvarlarına dayayıp yaklaşacaklar. Okuyacaklar, öğrenecekler, okuduklarını, dinlediklerini karılarına söyliyecekler.

Akşam gaz lâmbasını yakacağım. Okuma odasına doluşan kafası aydınlık isteyen yaşlılara, gençlere devrim tarihinin bir sayfasını okuyacağım. Soluk bile almadan heyecanla dinliyen Atatürk'ün köylüsüne Kurtuluş savaşını, Dumlupınar'ı okuyacağım. Devrimlerimizi, ulu önderi anlatacağım. Hepsi odadan yeni birşeyler öğrenmenin heyecanı ile ayrılacaklar. Evlerine dağılırken yeni birşeylere karar vermiş olacaklar. Artık karasapanın iyilik getirmiyeceğini düşünecek, düşlerinde «Sarı Traktör»ler görecekler.

İşe başından başlamalı diyorum. Bu köylüyü toplamalı. Baştan bir kez bunlara A'yı öğretmeli. Okuma yazma bilmeyen kadın-erkek bir kişi

(Devamı 4 de)

AYDIN BİR HOCA

Mustafa ŞANLI

Kasabaya geldiğim sıraydı. Halk «hoca» diyordu ona. Giysileri, davranışı pek bildiğimiz hocalara benzemiyordu. Sarığı, sakalı yok. Boyunbağlı, kolalı gömlekli bir kişi. İlgiyle izliyordum konuşmalarını. Aradan zaman geçtikçe tanıdım hocayı.

Of'luydu. Orta okulu da bitirmiş. Şimdi orada yazmanlık ödevini görüyor. Vaiz verebilir» yetkinisi de almış. Girdiği sınavda başarı kazanmış. Arasıra cumalarda vaız verir. Halk ilgisini rahat çeker. Kendisinin anlattıklarına kızan başka hocalar da vardır. Aldırmaz onların çekiştirmesine. Kendisinin yüzüne karşı suçlama yapamazlar. Ne deseler, orada verir cevabını. Ülkülü bir hoca Mehmet Akyüz. Devrimci, yenici, dinde reformcu.

Kendisi ile yakından konuşmak dileğinde bulundum. «Sizin tanınmanızda, sözlerinizin duyulmasında fayda var» dedim. Hoş görü ile kabul etti dileğimi. Kendisine soruyorum:

— Nasıl vaız oldunuz, bilerek mi seçtiniz hocalığı?

— Askerden yeni gelmiştim. Köyde icazaat duası vardı. Hocaların okuduğu icazaat duasını dinledim. Bilinçsiz bir inanç içindeydim. Hoşuma gitti yapılan dualar. Bu ilmi ben de öğreneyim dedim. Nasıl olsa hocalar okutuyordu. Öyle başladım. Medreseyi kendi köyümde bitirdim. Bizim kazanın çoğu köyünde medrese vardır. Beş yıldan tutta, onbeş yıla kadar sürer. Bu okullar vardır daha. Böyle başladım, böyle hoca oldum.

— Peki anladık senin yetişmeni. Oradan yetişenler hep senin gibi aydın düşünüşlü, devrimci hocalar mıdır, değilse sen nasıl çıktın içlerinden?

— Medreselerin proğramı, denetleyicisi yoktur. Bilen de, bilmiyen de icazaat alır. Mevcut kanunlara göre böylesi okullar yasak olduğu halde, devletçe ve mahalli sorumlularca göz yumulur. Bu duruma D.P. hükümeti çok taviz vermiştir. Cemiyetlerin inancı olacağına göre, bu durumu ehil eller yönetmelidir. Benim gelişmem, ortaokulu okumama bağlıdır. Biz okuldayken tam devrimci yetişmiştik te ondan kendimi din alanında yetiştirebildim. Halbuki bu medreselerde çağımızın gelişimi ile ilgili, deneysel ve felsefi anlamda dersler yoktur. Eski bir üslûp ve metodla körükörüne ezberleme vardır. Okutanlar, eski hocalardan aldıkları kalıplara bir şey eklemeden verirler.

Mehmet Akyüz Hoca, içi burkula burkula anlatıyordu. İçinden çıktığı ve okuduğu okulu eleştiriyordu. Çok arı bir deyişi, kendi ödevine inanmışlığı içinde heyecanlı konuşmağa başladı. «Ben bilimsel görüşe sahip, deneysel ilimlerle, dinin arı taraflarını halka götürecek hoca isterim. Mevcut imam hatip okullarının durumu bizim medreselerden daha tehlikeli çıktı. Ne yapmalı bilmem ki, cesur eller bekliyor bu işler» dedi. Kendisi yazmağa da özeniyor, caba gösteriyor bu yolda. Bir de yazısını okumuştum. «Nursuzlar» diye. Nurculuk üzerine yazmış.

— Nurculuk için ne dersin Mehmet Bey ?

— Nurcular politik adamlar. Ben dinde politikayı sevmem. Dinde nurculuk diye birşey yoktur. Gayelerini siyasi görüyorum. Bu bakımdan yazdım. Önüne gelen kendi menfaati için din perdesine bürünüyor. Yetmeli artık halkın yanıltılması.

= Sence halk dini yönden nasıl uyarılır, lâikliktan ne anlıyorsunuz ?

— Bence halk bilinçsiz saf bir inanışa sahiptir. Böyle saf ve temiz bir halkı yeterli din adamları ileri anlayış ve seviyeye ulaştırabilir. Birkere kesin olarak dini; politikaya soktuı mayacaksın. Seçimlerde propaganda yaptırmıyacaksın. Yürürlükte bulunan kanunlar tam uygulansa kimse bu işe karışamaz. Ama bizde tavizlik yok mu bir kere her şeyi berbat ediyor. Lâiklikten anladığıma gelince: Dinde zorlama yoktur. Herkes vicdanî inanışında hürdür. Anayasa da tanımıştır bu hakkı. İnanmıyanları zorlamam; tenkit etmem. İnanışlarında samimi olanları da övgüleyip şımartmam. Her ikisi de dinin yasağıdır. Kısaca biz tebliğe sorumluyuz. Bu konuyu en güzel Atatürk anlamıştı. Ömrü vefa etmedi. Yoksa kör taassubu temizliyecekti. Bilimsel görüşe sahip din adamları yetiştirip halkı uyaracaktı. Üfürme, okuma, nuska, boncuk bağlama yok olup gidecekti. Bunların temizlenmesini anlıyorum ben dinde reform.

Mehmet Akyüz hoca çok cesur konuşuyordu. Kimsenin diyeceğinden çekindiği de yok Fikir ve inanış özgürlüğünü kavramış, içine sindirmiş. Başkaca diyeceğin var mı ? dedim. Durakladı bir ara. «Var: Hükümet, hacıya, hocaya çok taviz veriyor. Diyanet reisliği de aynı hatayı yapıyor. Avrupa'dan yardım alan bir devlet, Hacca gideceklere müsaade edemez. Borcu olan sadaka veremez. Diyanet uyumasın. Politikanın dışında çalışsın. Çocuklarını aç susuz bırakıp gidenleri salmasın. Ne acıdır ki, yabancıların kadını sırtında astronot elbisesi ile aya çıkıyor, bizimkiler sırtında odun taşıyor.»

Aydın bir hocaydı bu. Her konuşmasının bir yanını çağımızın gidişine dayar. Böylesi hocaların kalkınmamızda önemli yeri olacaktır. Önem vermeliler bu hocaya.

Unutma ki, ağzında bal olan arının kuyruğunda da

HAFTALIK :

SUYA ÇİZGİ

NUMAN BEYAZIT

Birey mutluluğu için, toplum kavramı unutulduğu süre dengesizlik başlar. Öyleki, böylesine dengesiz bir düzende yöneten ile yönetilenlerin arasındaki bağlantı kopmuş demektir. Ve tüm işlerin pamuk ipliği ile bağlanması da, bundan ötürüdür.

Felsefî deyimlerle, matefizik ötesi astronomik sayıların anoforuna gömülmeden üç-beş sözcüğü çiziktirmekle yetinelim :

Niçin dengesiz düzen ?

Bu ülkede, seçim, bir geçim aracı, bir meslek, bir sanat olmaktan kurtarılmadıkça, böyle olacaktır elbet: Demokrasi kavramını soysuzlaştırıp, halkın karşısında sirk maymununun beceremiyeceği cambazlıkları yapan çıkarcılardan, olumlu iş beklenemiyeceğini bilmek gerek...

Demokrasiyi, muza benzeten serüven tutkunları, yönetici kadroda mı ?

Geç..

Denge bozulmuştur. Kantarın topu, yoksulun boynunda sallanır.

Örneğin :

Yıl 1950, İktidar el değiştirmiş. O günedek ülkede kol gezen demokrasi havarileri iktidar koltuğuna kurulmuş. Bu yönetici kadroda kimler var biliyormusunuz ?

Çiftlikten gelenler. dağdan inenler. Ocaktan kopanlar. İpten kazıktan kaçanlar...

Dahası var :

Beyaz zehir kaçıranlar. Beyaz kadın ticareti yapanlar. Kumarhane işletenler..

Bitmedi :

Bar çalıştıranlar. Odalık alıp-satanlar..

Ve..

Sömürücü ağanın kucağında uyuyanlar. Kara sakallı yobazın nefesiyle büyüyenler..

Ve..

Yoksul halk yığınlarının omuzlarında yükselenler...

Bu nitelikleri taşıyan politikacılar, ogünkü politika çayırında yetişmişlerdi. Çayır biçildi. Türedi çıkarcılar tükendi mi?

Tükenmez...

On yıl içinde ekilen tohum, çok derinlere kök salmıştı. Somürülen ak vicdanlara serpilmişti tohum. Bir kaç serpinti :

Her mahallede bir milyoner. karşısında milyonlarca yoksul aç...

Her köşe - bucakta, birkaç yobaz kursu, hafız okulu. Karşısında, bayan öğretmeni derslikten dağa kaçıran saldırganlar. Okul kapılarında sallanan "yale,, marka kilitler..

Biryanda, vitrinler dolusu dizi dizi eski yazı kitaplar. Karşısında, Atatürk devrimlerini koruyan kalemlerin kırıldığı. Ve o kalem tutan ellere takılan kelepçeler.. Soğuk kelepçe bu. Bilezik değil.. Ve gıcırdayan mapushane kapıları..

Mahalle aralarında değil salt. Koca kentlerin caddelerinde dolaşan bölük bölük feslilerin tespih şakırtıları. Ve bu fesli bölüklerin arkasında yürüyen kara çarşaflı, peçeli kadınlar.. Karşısında, özgürlük isteyen d a l g i b i delikanlıların, genç kız'ların okul bahçelerinde ak alınlarına sıkılan kurşunlar..

Unutulmasın emi..

27 Mayıs 1960.. Çapulcu politikacıların köküne kibrit suyu döküldüğü gün. Nasılsa, bunlardan bir kısmının kulağına halâ kar suyu girmemiş. (Kar suyu balığın kulağına girdimi, yaşamaz.)

Uzatmıyalım:

Bekata-Azizoğlu (cidden aziz) öyküsünü izliyoruz gazetelerden. Bekata'nın T. Büyük Millet Meclisinde okuduğu raporların birinde deniliyor ki:

Kayseri Garnizon Komutanlığına :

T.C. Hükümeti Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Dr. Yusuf Azizoğlunun Kayseriyi ziyaretlerinde; bölge ceza evine de uğradığı, sakit ve sabık reisicumhur Celâl Bayar'ın elini öptüğü . . . . . bilgilerinize arzolunur.

Merkez jandarma Brl. ve Garnizo Komutanı

Bekata'nın Mecliste okuduğu raporlar çok ve uzun. Vesikalar sayısız. Azizoğlu, yeni Anayasaya göre kurulan koalisyon hükümetinde hâlâ Bakandır..

Geçelim.

(Devamı Gelecek Sayıda)

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

Hasanoğlan'daki Yönetmen'e

Önceki hafta Çaltı'yı merhametsiz bir el itti. Kabul etmedi. Daha doğrusu kendisinin değil de, yönetimindeki çocukların aboneli dergisini haksızca toplatıp, birbirine iğneliyerek geri gönderdi. Donduk kaldık.

Bunu yapan, Başkent in kıyısında sözde bu yurda ışık saçması gereken bir okul... Eski adıyla Hasanoğlan, yenisiyle Atatürk İlk Öğretmen Okul'u... Utandık. Yerin dibine geçtik. Acaba suçumuz neydi? Beğenilmemiş, birden fırlatılmıştık kenara... Çaltı'da ne vardıki? Nihayet bizler, Atatürk'ün yetiştirdiği cumhuriyet çocukları olarak bir uygarlığın savaşını yapıyorduk.

Ama pek sayın yönetmen, feyizli demokrasimizde, her yanımıza saran bir öğretmen tipi olarak, Hayır! diyordu. Çaltı giremez buraya!... Onda ışık var... Uyarma var... Yenilik var... Yükselme var.

Yazıklar olsun!.. Bir de sen'i, aziz Atamız'ın ismini verdikleri bir okul'un başına geçirmişler! Böylece utancımız bir kat daha çoğalıyor, ağlamak istiyoruz... Ama hayır, yılgınlık yok! Savaşacağız sizinle... Anlayışsızlıklarınızı yetişkin cumhuriyet kuşakları olarak gün yüzüne çıkartacağız.

Ve şimdi savaşımızın kutsallığını daha iyi anlıyoruz.

Kimsin sen? Okulunuza hangi dergi ve gazeteler giriyor yanıtla? Ve onların arasında Çaltı'daki gördüğün sakınca nedir, söyle? Eğer susarsan büsbütün kişiliğin sönecek. Sana o vakit karanlıkların adamı diyeceğiz.

Dahası, merhametsiz ellerinle ittiğin Çaltı, işte bu anlayıştaki kafalarla savaşmak için çıkıyor. On da başka neden arama.

Son sözümüz.. Baba armağanı evimiz bir işe yaramaz sarmaşıklarla sarılsa bile hiç korkmuyoruz. Elimizde kırk yıldan beri perçinleşen keskin bir makas var. O bizim her şeyimiz. Onu kimse elimizden alamaz. Bir gün evimiz, işte bu keskin uçlarda yeniden güzelleşecek. Yöresinden sarmaşıklar atılacak.

O vakit, hiç titremiyen ellerinle ittiğin, ışık Atatürk-ün ilkeleriyle dolu Çaltılarla bu güzel yapıtın üstünü süslüyeceğiz... Onu koruyacağız. Anladın mı sayın yönetmen!

BİZE GELENLER

BETİKLER:

DÜNYADA HARP VARDI— ORHAN KEMAL— (Hikâyeler)— Ataç Kitapevi— 2 Lira
ELLERİM GÖZLERİM YÜREĞİM — BERİN TAŞAN— (Şiirler)— İzmir— 2,5 Lira
TÜRK EPOPESİ— BEKİR SIDDIK ÖZYILDIRIM—(İnceleme)— Bursa— 1 Lira.
PAUL VERLAİNE— ERDOĞAN ALKAN— (Şiirler)— Samsun— 5 Lira.
GÜN VURDU—SABRİ SORAN— (Şiirler)— İstanbul— 3 Lira.
SİZİNLE BERABERİM—SABRİ SORAN— (Şiirler)— 2,5 Lira.
GÜZELLİK—SABRİ SORAN (Şiirler)— İstanbul— 1 Lira.

BOZACININ KIZI—SABRİ SORAN— (Hikâyeler)— İstanbul— 3 Lira.
BİR—EŞİM—LER— ARUK HÜSEYİN— (Şiirler)— Diyarbakır— 1 Lira.

DERGİLER :

AYDINLIK—ÇİNE— AYDIN — (Aylık Düşün Sanat Der.) — 1 Lira.
ÇATI—P.K. 110— BURSA — (Aylık Düşün Sanat Der.) — 1 Lira.
SU—P.K. 11— SİVAS— (Aylık Düşün Sanat Der.)- 1 Lira.
ILGAZ ILGAZ- (Aylık Düşün Sanat Der.)- 1 Lira.
ÇELE- P.K. 4- BOLU- (Aylık Dergi.)- 1 Lira.
EVRİM-P.K.539- İZMİR-(Aylık Düşün Sanat Der.)- 1 Lira.
KÖK- P.K.1- BİLECİK- (Aylık Düşün Sanat Der.)- 1 Lira.
SANAT DÜNYASI- P.K.25- Fatih- İstanbul- (15 Günlük Sanat Der.) - 1 Lira.
MÜLKE-KARAHALLI-UŞAK - (Aylık Düşün Sanat Dava Der.)- 1 Lira.
BUGÜNKÜ ENDONEZYA- END. BÜ. EL. HABERLER BÜROSU-ANKARA- (15 Günlük Der.)
EMEK-P.K.55. - ANKARA- (Aylık Dergi.)- 50 Kuruş.
SESİMİZ- ÖĞRETMENLER DERNEĞİ - UZUNKÖPRÜ- (15 Günlük Der,)- 50 Kuruş.
İŞCİNİN SESİ- GÖLCÜK- (Aylık İşci Dergisi)- 50 Kuruş

Şiir Köşesi : BENİM MEMLEKETİM

Bu taraftakiler donsuz geziyor.
Öbür yandakiler sütte yüzüyor,
Deve hattat olmuş jurnal yazıyor,
Benim memleketim kime ne diyem.

Kimisi Validir, Kaymakam kalmaz,
Kimisi mağarada A harfin bilmez.
Kimisi betbahtır hiç yüzü gülmez,
Benim memleketim kime ne diyem.

Gömlek yakasızdır, donda aşı boyası
Düşünürsün acep bu ne modası,
Keten üzerine ipek yaması,
Benim memleketim kime ne diyem.

Batısına bakarsın, asır altmışta.
Doğuya dönünce inersin beşe.
Baştan sona kadar, böyleyiz işte.
Benim memleketim kime ne diyem.

Çıkarcıdan fazla çalışmıyom mu ?
Cephede en başta savaşmıyom mu?
Yoksa bu halimle yaraşmıyom mu?
Benim memleketim kime ne diyem.

Aman Allah! bu kadar da fark olmaz
Hürriyet sudan bol, köle terk olmaz
Çalışır çalışır, karnı tok olmaz
Benim memleketim kime ne diyem.

İstanbul, Ankara'da doktorlarımız
Bağırıp dururlar yoktur paranız,
Anadoluda hâlâ sıtmadan ölen var
Onlar ölsün mü orada parasız ?

Lâf ile bu yurdu ençok sevenler,
Avrupa'dan niye dönmüyorsunuz ?
Fakir memleketi ençok yiyenler
Niye bu nimeti bilmiyorsunuz ?

Hasan Kıyafet

ÖĞRETMENİN RÜYASI

Uçsuz bozkırlar yeşile kesmiş
Ekinler adam boyu
İrembağı'na dönmüş Türkiye

Boy vermiş suladığımız fideler
Eli kolu sıvamış çocuklarımız
İşe yeni baştan girişmişler

Kan yürümüş yüzüne kardaşlarımın
Dağlardan yağ ovalardan bal akmış
Yıkmışlar kötüyü eğriyi çirkini
Haksızlığa uğrıyan kalmamış

Mehmet Yalçın

Eğlencelik

Baştarafı I de

2= Çalışma Bakanı Bülent Ecevit: Almanyadaki işçilerimize gazete ve film gönderilecek.
3— Ulus gazetesi: Ankara 'da işçilere 3000 ev inşa edilecek.
4— Ulus gazetesi: 1964'de işsizlik azaltılacak.
5— Ulus gazetesi: Pancar bedelleri deraten ödenecek.
6— İhracatın geliştirilmesiyle ilgili tedbirler alınıyor. Yine Ulus gazetesi...
Şu sırada en kazançlı iş, galiba, kabakçekirdeği satmak...
=Eğlencelik beyler, eğlencelik! Sıcak sıcak, tuzlu tuzlu!

Dönüş

Baştarafı 2 de

bile bırakmamalı. Günceyi, betiği o zaman tutuşturmalı ellerine.

Gelirler mi ki ?

Kışın kahveyi dolduran, öğretmenden ödünç kumar parası isteyen ilkokul çıkışlılar benim bu çağrıma kulak verir mi?

Verir diyorum. Vermezse vermeyi öğretmeli. Bu halk herşeyi öğrenir, herşeyi yapar Bunların babaları kanları, canları pahasına bir yurt kurtardılar. Biz şimdiye dek öğretmeyi bilmemişiz. Bu köye gelenlerimiz bir konuk olarak gelmişler. Yalnız kendi tatlı canlarının çaresine bakmak için kaçabildikleri denli uzağa kaçmışlar. Suç bizde... Suç biz de.

Gökyüzü aydınlık yıldızlardan. Gönlüm gibi geniş göklere bakarak köye girdim. Eski, davacık pencereleri, camları kırılanca kirlent tıkadığımız çerçeveleriyle « Gâvur yapısı» evimizin kapısını çaldım. Şimdiye dek okullardan, çarşı pazardan az mı döndüm. Az mı y o l u m a bakıttım. Her g e l i ş i m i z d e elimizde eşeği sopaladığımız çubukla «çat çat çat» kapıya vurur böylece geldiğimizi bildirince evdekiler döreğe kalkarlar.

Hep kapıya koştular. Onları kucakladım. Öptüm. Eşeği onlara verdim, rahatlaştıracaklar.

Yarın hemen işe koyulacağım.

ÇALTI; Sahibi ve sorumlu yö. M. Oğuz Koyutürk

Yıl 1 Sayı 31 yönetim yeri Cumhuriyet alanı Kaptanağa sok. No 2 Tlf. 23 a 70

SAMSUN

Soylu görevler korku tanımaz WHITTIER